

Sygn. akt IV KK 43/14

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Grzegorzczak

SSN Kazimierz Klugiewicz

Protokolant Danuta Bratkrajc

w sprawie **M. S.**

skazanego z art. 292 § 1 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 13 marca 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w C.

z dnia 19 kwietnia 2013 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C., wyrokiem nakazowym z dnia 19 kwietnia 2013 r., uznał M. S. za winnego tego, że w lipcu 2012 roku w C. przyjął telefon komórkowy marki Nokia 300 5091066, skradziony w dniu 14 lipca 2012 roku w C. przy ulicy W. 16 z mieszkania nr 1 na szkodę G.S., o którym na podstawie towarzyszących

okoliczności powinien i mógł przypuszczać, że został on uzyskany za pomocą czynu zabronionego, to jest przestępstwa z art. 292 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 292 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. skazał go na karę 40 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na 20 zł.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 22 maja 2013 r.

Od powyższego wyroku kasację wniósł – na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. – Prokurator Generalny. Zaskarżając wyrok w całości, na korzyść oskarżonego, zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa karnego materialnego – art. 292 § 1 k.k., polegające na uznaniu M. S. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 292 § 1 k.k., podczas gdy przypisany mu czyn – ze względu na wartość mienia będącego jego przedmiotem, nie przekraczającą 250 zł – stanowi wykroczenie określone w art. 122 § 2 k.w. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym.

Wprawdzie zawarty w wyroku opis czynu, kwalifikowanego z art. 292 § 1 k.k., nie wskazuje wartości telefonu, będącego przedmiotem przestępstwa, jednakże z zeznań pokrzywdzonej G. S. wynika jednoznacznie, że wartość tego telefonu wynosiła 200 zł (k. 3-5).

Skarżący zasadnie podnosi, że w stanie prawnym obowiązującym w chwili orzekania ocena prawna czynu stanowiącego paserstwo dokonane w warunkach nieumyślności wymagała uwzględnienia wartości mienia będącego przedmiotem czynu. W przypadku mienia, którego wartość nie przekraczała kwoty 250 zł, czyn sprawcy stanowi jedynie wykroczenie, o ile nie dotyczy mienia w postaci wyrąbanego lub powalonego drzewa z lasu – art. 122 § 2 k.w. w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 listopada 2013 r.

Bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, jakiego normatywnego typu czynu dopuścił się sprawca kradzieży mienia, które stało się później przedmiotem paserstwa (p. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 września 1997 r. I KZP 14/97, OSNKW 1997, z. 11-12, poz. 96).

W realiach sprawy nie budzi wątpliwości, że czyn przypisany oskarżonemu należało zakwalifikować nie jako występki z art. 292 § 1 k.k., lecz jako wykroczenie z art. 122 § 2 k.w.

Podzielając oczywistą zasadność zarzutu kasacji, Sąd Najwyższy uznał, że skazanie M. S. za przestępstwo z art. 292 § 1 k.k. nastąpiło z rażącym naruszeniem prawa materialnego, a wpływ tego uchybienia na treść wyroku nie budzi żadnych wątpliwości. W konsekwencji należało uchylić zaskarżony wyrok i sprawę przekazać Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.